

Joan Schmidt

Med ruder i vingerne dansede de luftballet

PRØVESIDER

Eventyrakademiets serie

www.fortælling.dk

Andre titler af samme forfatter:

Drys fra himlen til mit jeg, en digtsamling, 2013
Fortæl med held, 2015 (Eventyrsamling)

Eventyrakademiets serie

Når bølgerne ruller, så hvisker stranden, 2015
Vaffelrådet sprang, og prinserne sang, 2014
Med ruder i vingerne dansede de luftballet, 2014
De ruller en fest i Marieprovinsen, og får halve valnødder i familien, 2015
Så syng da, om så himlene falder ned, 2014
Da grøntsagerne blev skarpe i stilken, 2015
Operakatten og den skønne Li Miauv spenderer sushi, 2015

Af Joan Schmidt

Med rudere i vingerne dansede de luftballet

2014

Med rudet i vingerne dansede de luftballet

Copyright © Joan Schmidt 2014

1. udgave, 1. oplag
Samtidigt udgivet som e-bog.

ISBN 9 788771 458343

Printed in Germany in 2014

For nærmere omtale se: www.fortælling.dk

Alle rettigheder forbeholdes. Ifølge gældende dansk lov om ophavsret er mekanisk, fotografisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele deraf alene tilladt med forfatterens tilladelse.

Forlag: Books on Demand GmbH, København, Danmark,
Tryk: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Tyskland.
Books on Demand GmbH
Østergade 1, 2. sal
DK-1100 København K

Tlf.: 8088 5762 (gratis servicenummer)
+45 3337 8777 (international og fra mobil)

Fax: 8088 5763

www.bod.dk

info@bod.dk

Med ruder i vingerne dansede de luftballet

Med ruder i vingerne dansede de luftballet

Der var engang en sommerfugl, der på sine smukke safrangule vinger havde et mønster af en streg, der gik fra kanten af den ene vinge tværs over ryggen helt til den anden vinge. Og så havde den ruder i vingerne, som man kunne se igennem. Sommerfuglekroppen i midten var gennemsigtig, eller som man også siger transparent. Så når man så sommerfuglen fra dens hvide underside, for eksempel hvis den svævede i flugten over havens smukke blomster, og man selv lå på græsplænen og slappede af, så kunne man tro, at hele haven var fyldt op med hoppende pletter; men når man så den ovenfra, var der ingen tvivl om, at der var tale om et lille dyr, der hang sammen på midten.

Sommerfuglens indretning gav den store fordele, for hvis nogen satte efter sommerfuglen i jagten med sommerfuglenet eller med et stort åbent rovdrygab, så sendte sommerfuglene en lynhurtig duft til hinanden om den lurende fare, fuldstændig som når man sms'er, hvorefter alle steg til vejrs og gav sig til at flyve ud og ind imellem hinanden, indtil jægeren var helt forrykt af alle de hoppende og springende pletter og i sin forvirring var helt ude af stand til at få øje på en eneste hel sommerfugl. Og for den ihærdige jæger blev forvirringen så meget desto større, hvis han blev ved med at jage og derfor måtte stirre op i luften, samtidigt med at han med øjnene forsøgte at følge en enkelt sommerfugl. For de dansede så meget luftballet, at han tabte synet. Hver enkelt sommerfugl

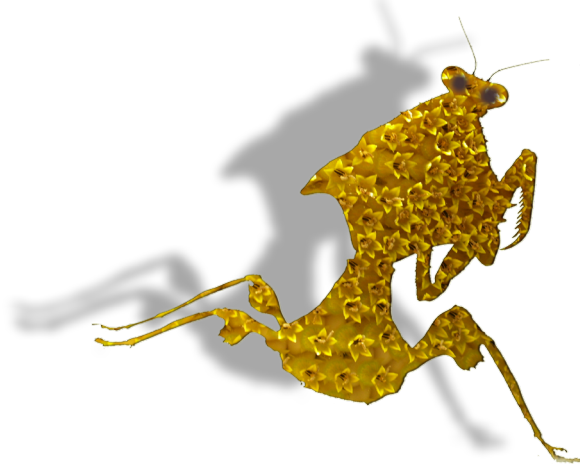
blev ved med at forsvinde, og i stedet så han pletter, der var slørede, som så han dem igennem glas. Sommerfuglevingerne hang sammen to og to, eller faktisk fire og fire, for hver vinge havde sådan et sjovt svaj, der delte vingen, som på hver side af svajet tilmed havde en forskellig farve næsten som en farve og en skyggefarve. Det blev for meget for de fleste med farver og skyggefarver, og pletter man kunne se igennem de gennemsigtige rudere på vingerne, fordi solen skinnede ned fra oven. Synet fik enhver ellers habil jæger til at frygte for sin fornuft. Og efter en stunds ihærdige anstrengelser måtte den rundtossede jæger holde op med hele hovedet sat til af solpletter, hvoraf nogle jo rigtig nok var af det stof som sommerfugle er gjort af, mens temmelig mange andre, hvis ikke de fleste, intet andet var end solskin, man har set for længe på uden solbriller. Det skal man aldrig gøre – heller ikke ved solformørkelser.

Sommerfuglen hed Transparentia, og i de dele af haven, hvor den levede sit sommerfugleliv, udførte den sit sommerfuglearbejde meget godt og tilmed i stor fred. Den indsamlede føde, lagde æg, forpuppede sig og foldede sig ud som en helt ny sommerfugl. Dens liv var nogenlunde sikkert, for de fleste sommerfuglejægere havde opgivet Transparentia, enten de nu var på jagt efter mad eller efter sommerfugle på stilk til at sidde i en museumsmontre. Der gik simpelthen for lang tid i terapi på insektologisk institut for at få bugt med det forrykte, selv på det institut hvor eksperterne ellers havde forstand på de dele.

Om den forrykte sygdom og dens helbredere

I insektsamfundet, hvor Transparenterne levede, var det Knælerne, der bar rundt på den tradition, der kunne behandle forrykthed. Knælerne, eller som de hed i andre dele af verden Praying Mantis, havde netop det speciale, der kom sig af formen på deres korte forben. De så altid ud, som om de sad og holdt

bøn. Men det skulle man ikke tage fejl af. De var ikke særlig gode insekter. De korte forben holdt de opad rækkende frem for sig, som om de på den måde kunne anråbe himmelrummet om hjælp og inspiration, hvilket jo i sammenhængen var en meget udmærket ting, idet der bestemt måtte siges at være noget aldeles himmelsk ved den plet-forvirring, som de forrykte jægere blev smittet med. De bønfoldende Knælere havde en rent utrolig appetit på disse tilfælde af det forrykte. Ifølge Knælerne var forvirrings-syndromet en sygdom, der stammede fra himlens pletter. Det kunne man jo se af den måde, jægerne blev smittet på. Men sygdommen var også i patientens krop – ganske som himmelfænomenet jo bestod af rigtige sommerfuglepletter såvel som solpletter, man bare så, selvom der ikke var andet end et skarpt lys. Der var med andre ord noget, man kunne tage og føle på i dette forrykte. Og ja, man kan jo så næsten tænke sig til de knælende terapeuters kur. Den bestod slet og ret i en slags chokterapi. Det middel er heller ikke fremmed for andre behandlere. Hos knælerne fremkom chokket ved et eftertrykkeligt hak sammen af terapeutens solide kæber, som i bedste fald efterlod et solidt blå mærke men i værste fald også kunne efterlade patienten fattigere på en god luns af sig selv. Det var sket, at Knælerne kom til at gå lidt for højt op i deres metier. I langt de fleste tilfælde vågnede patienten ved behandlingen dog op til dåd uden en ærlig solplet på indersiden af øjnene. Man kan jo egentlig godt forstå den efter sigende betydelige behandlingssucces. Der var ikke mange, der fandt det nødvendigt at gennemføre kuren flere gange. Faktisk havde succesen igennem lang tid været så stor, at det år efter år blev rapporteret fra mange havesamfunds Råd, at man dér slet ikke havde nogle indbyggere af Transparentias slags. Og uden dem fandtes plet-sygdommen jo heller ikke. Det var meget lykkeligt for de havesamfund. De behøvede så heller ikke at have konsultationer, hvor Knælerne kunne bønfalde og bide deres patienter til helbredelse, for sådanne konsul-

tationer ville jo altid stå tomme. Det var heller ikke nødvendigt med afdelinger på hospitalerne, der kunne udklække disse specialister, der jo nemt kunne blive mange nok til at få plads i havernes Råd. I havernes råd sad der nemlig medlemmer fra hvert større laug, der fandtes i en have. Et laug er et erhverv, eller den måde et insekt skaffer sig mad på. Det kom senere til at

hedde en niche. Havesamfundenes råd bestemte i haverne, og hvis man var et nogenlunde stort laug kunne man få sig en plads i rådet og være med til at bestemme. Nogen antydede, at Knælerlaugets ekspertise ikke rigtig var velkommen hos rådene. Der var nemlig lige en interessant detalje mere ved disse himlens anråbere, der led af denne umættelige appetit på tilfælde af det forrykte. Faktisk stod de i så nær kontakt med solpletternes hjemsted, at de i deres annaler over erfaring som behandlere havde alenlange rækker af eksempler på meget syge ofre for disse sommerfugles skændige spil. Det særlige var bare, at ofrene slet ikke vidste, at de var syge, men de bønfoldende Knælere vidste det ganske bestemt fra solpletternes hjemsted, der hvor al visdom findes. Hvordan kunne de nu vide det? Det kunne de på følelsen, sagde de. De kaldte følelsen intuition, der er et fint ord for det igen ved, hvad er, men som rigtig mange kender på følelsen. Med stor intuition indfangede Knælerne de forrykte patienter, der ikke kunne finde sig til rette imellem sommerfugle og himmelpletter uden at blive konfuse. De tog dem under behandling med det altid sikre udfald: den bratte opvågningen. Jo, det var ganske vist.

Om dem der var gode til at tage sig ud

Nogen af knælerne havde den politik, at de hængende svingende i deres baglemmer ganske kunne ligne en orkide, imedens andre havde den politik at ligne blade, kviste eller ligefrem larver. Eller de kunne maskere sig i blomster-frakker. Så længe nogen af Knælernes fjender ledte efter Knælere, som man for det meste kender dem med forbenene anråbene i vejret, så var de jo i sikkerhed. Men når de så ud som en orkide, et blad, en kvist eller en larve, så blev det svært. Og den der var på jagt efter en saftig larve fik sig en slem overraskelse, når han satte tænderne i en vissen-blad-Knæler på bagbenene, for de havde gode kæber til at bide igen med. Knælerne kendte fra sig selv så ganske ud-

Transparentia er en sommerfugl, der
narrer sine fjender ved at udføre
luftballet, så dens farlige jægere bliver
ganske forrykte af at kigge derpå.

Men så bliver insektsamfundet
misundeligt, især knælerne, der får
sommerfuglene anklaget hos
Konsilieformanden med de
flerfascetterede øjne. Han vil næsten
give knælerne ret til at dugvaske de
små gule sommerfugle. Han kommer
på andre tanker, men inden da bliver
han ganske begravet i safrangult støv,
må forklare hvor lyset går hen om
natten, og hvorfor noget lys nogle
gange beslutter sig for at blive tilbage.
For ellers falder en masse insekter om
af udmattelse, fordi de tror, man skal
blive ved med at flyve, til det bliver
mørkt.

Og konsilieformanden er også selv ved
at falde ned, da han skal tale til
Konsiliet, fordi han bliver nødt til at
sidde på en af de safrangule kugler af
sommerfuglestøv for at få hovedet op,
så han kan ses.

